

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 30380

гр. София, 30.07.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
закрито заседание на 30.07.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева

Ана Методиева

като разглежда дело номер **4932** по описа за **2025** година докладвано от съдия
Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 176а от Административнопроцесуалния кодекс (АПК)
във връзка с чл. 63д, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по молба на „Максима България“ ЕООД, подадена чрез адв. Н. В. В., за допълване
на решение № 36756/07.11.2025 г., постановено по КАНД № 4932/2025 г. на Административен
съд София-град, XIX касационен състав, в частта за разноските.

С молбата се иска в полза на дружеството да бъдат присъдени направените и доказани разноски
за производствата в предишните инстанции - двете въззивни инстанции и първата касационна
инстанция, съразмерно на изменението на наказателното постановление (НП). Посочва се, че с
окончателното решение имуществената санкция по пункт първи е намалена от 30 000 лв. на 10
000 лв., а НП по пункт втори, с който е наложена имуществена санкция от 500 лв., е отменено
изцяло. Позовава се на това, че във всяко от предходните производства своевременно са били
заявени искания за разноски, представени са списъци по чл. 80 ГПК и доказателства за
плащането им, но в решението липсва произнасяне по тези искания.

Конкретно се претендират: 2 472 лв. за първата въззивна инстанция по АНД № 12099/2023 г. на
Софийския районен съд, 94 състав; 2 472 лв. за първата касационна инстанция по КАНД №
4156/2024 г. на Административен съд София-град, VIII касационен състав и 2 080 лв. за втората
въззивна инстанция по АНД № 9725/2024 г. на Софийския районен съд, 96 състав, или общо 7
024 лв.

Ответникът – председателят на Комисията за защита на потребителите, чрез процесуалния си
представител юрисконсулт С.А., оспорва молбата. Поддържа, че при изменение на НП чрез
намаляване на санкцията не възниква право на разноски, тъй като административнонаказателната
отговорност на дружеството е потвърдена. Позовава се на чл. 143, ал. 1 АПК и на съдебна
практика. При условията на евентуалност прави възражение за прекомерност и иска евентуално
присъденото адвокатско възнаграждение да бъде намалено съобразно фактическата и правната
сложност на делото.

С решение № 36756/07.11.2025 г. по КАНД № 4932/2025 г. съдът в настоящия касационен състав е отменил въззивното решение в частта, с която е потвърден пункт първи от обжалваното НП, и вместо него е изменил НП в тази част, като е намалил наложената имуществена санкция от 30 000 лв. на 10 000 лв. По пункт втори НП е отменено. В мотивите съдът е приел, че в полза на касатора следва да се присъдят разноски съобразно уважената част на касационната жалба, и е отбелязал, че разноски са поискани и за производствата пред двете въззивни инстанции и първата касационна инстанция. В диспозитива са присъдени 720 лв. разноски за настоящото касационно производство, но липсва произнасяне по искането за разноски за предходните три производства. След като обсъди доводите на страните и данните по делото, съдът намира молбата за допустима. Тя е подадена от надлежна страна в едномесечния срок по чл. 176а, ал. 1 АПК, доколкото решението е окончателно. Насрещната страна е уведомена и е представила становище в срока по чл. 176а, ал. 2 АПК.

Разгледана по същество, молбата е основателна.

Съгласно чл. 63д, ал. 1 ЗАНН в производствата пред районния и административния съд, включително в касационното производство, страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Разпоредбата на чл. 143 АПК не урежда изрично разпределението на разноските при частична основателност на жалбата и изменение на обжалвания акт. Поради това, на основание чл. 144 АПК, съответно приложение намира чл. 78, ал. 1 ГПК, съгласно който заплатените от ищеца такси, разноски по производството и възнаграждението за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска. Това правило следва да се приложи и при изменение на наказателното постановление чрез намаляване на глобата или имуществената санкция, доколкото е налице частично уважаване на оспорването. В случая по пункт първи санкцията е намалена до 10 000 лв., тоест с две трети от първоначалния ѝ размер от 30 000 лв., а по пункт втори наказателното постановление е отменено изцяло.

От приложените по делото списъци на разноските, фактури и платежни документи се установява, че дружеството е заявило своевременно и е доказало разноски в размер на 3 708 лв. с ДДС за първата въззивна инстанция, 3 708 лв. с ДДС за първата касационна инстанция и 3 120 лв. с ДДС за втората въззивна инстанция. С молбата се претендират част от тези суми – съответно 2 472 лв., 2 472 лв. и 2 080 лв., като тази част е съразмерна на отмяната на НП.

Възражението на ответника, че при изменение на наказателното постановление разноски не се дължат, е неоснователно. Намаляването на санкцията представлява частично уважаване на оспорването и е основание за съразмерно присъждане на разноски. Обстоятелството, че административнонаказателната отговорност не е отпаднала изцяло (в случая по пункт 1 от НП), е относимо към размера на разноските - една част от жалбата е отхвърлена и не дава право на разноски, но не изключва изцяло правото на разноски, по конкретно за уважената част от оспорването.

Настоящата инстанция споделя становището за съразмерно присъждане на разноски при изменение на НП, което се потвърждава и от вече присъдените на касатора разноски за това касационно производство. Освен това, по този въпрос има произнасяне и при предходното касационно разглеждане с решение № 10631/03.07.2024г. на АССГ, VIII състав по КНАД 4156/2024г., в което изрично е прието, че на касатора се дължат разноски съобразно уважената част на жалбата и е отменил определения на СРС, с което при първото разглеждане на делото е отказал да присъди разноски на жалбоподателя при намаляване на имуществената санкция, в който смисъл е и преобладаваща част от практиката на АССГ.

В мотивите на постановеното по делото решение от настоящата касационна инстанция изрично е прието, че в полза на касатора следва да бъдат присъдени разноски за настоящото съдебно

производство, съобразно уважената част на касационната жалба. Съдът е отбелязал също, че разноски са поискани от касатора и за производствата пред двете въззивни инстанции и първата касационна инстанция, но не е изложен мотив за присъждане. В диспозитива на решението са присъдени 720 лв. разноски единствено за настоящото касационно производство, без да е налице произнасяне по съевременно направеното искане за разноските за предходните три съдебни производства. Следователно, решението следва да се допълни в частта за разноските за предходните производства.

В случая с крайния съдебен акт наложената по пункт 1 имуществена санкция е намалена от 30 000 лв. на 10 000 лв., а наложената по пункт 2 санкция от 500 лв. е отменена изцяло. Така от първоначалната санкционна тежест в общ размер 30 500 лв. е отпаднала сума в размер 20 500 лв., представляваща две трети от първоначалния общ размер на санкциите.

Молителят претендира от направените общо 10 536 лв. разноски за трите предишни производства съразмерно на уважената на две трети жалба срещу НП - 7 024 лв. Поради това поисканите разноски се явяват в рамките на съразмерността.

Що се отнася до направеното от ответника възражение за прекомерност на заплатените адвокатски възнаграждения в предходните производства следва да се има предвид следното:

Съгласно чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, когато административното наказание е под формата на глоба или имуществена санкция, възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2 върху стойността на всяка наложена глоба или имуществена санкция. Наредбата предвижда също, че възнаграждението за процесуално представителство се дължи за всяка инстанция, включително при връщане на делото за ново разглеждане.

В случая с наказателното постановление са наложени две отделни имуществени санкции – в размер на 30 000 лв. и 500 лв. При прилагане на чл. 7, ал. 2 поотделно за всяка от тях размерът на възнаграждението за една инстанция възлиза на 3 050 лв. за санкцията от 30 000 лв. и на 400 лв. за санкцията от 500 лв., или общо 3 450 лв. без ДДС. При начисляване на ДДС размерът възлиза на 4 140 лв. Заплатените възнаграждения от 3 708 лв. за първото въззивно производство, 3 708 лв. за първото касационно производство и 3 120 лв. за второто въззивно производство са под така посочения в Наредбата размер за една инстанция.

Обстоятелството, че второто въззивно производство е образувано след касационна отмяна и връщане на делото, не обосновава намаляване на възнаграждението за осъществената в него самостоятелна процесуална защита, доколкото за всяка инстанция се дължи отделно възнаграждение.

При преценката за прекомерност следва да бъдат отчетени и конкретните характеристики на спора – наличието на две отделни административни нарушения, първоначалната санкционна тежест от 30 500 лв., постигнатото намаляване и отмяна на санкции в общ размер 20 500 лв., разглеждането на делото в две въззивни и две касационни производства, отмяната и връщането му за ново разглеждане.

При тези обстоятелства не се установява явно или съществено несъответствие между заплатените възнаграждения и действителната фактическа и правна сложност на отделните производства, поради което възражението за прекомерност следва да бъде оставено без уважение, с едно изключение. Възражението за прекомерност е основателно единствено по отношение на адвокатското възнаграждение за производството по КНАД № 4156/2024 г., тъй като предмет на касационното обжалване от страна на дружеството е била само имуществената санкция от 10 000 лв., до който размер е била намалена наложената, поради което възнаграждението от 3708 лв. с ДДС е прекомерно за този обжалван размер на санкцията и следва да бъде намалено на 1 560 лв. с

ДДС и съобразно окончателно уважената част от две трети да се присъдят 1 040 лв. вместо претендираните 2 472 лв.

Предвид горното, решението следва да бъде допълнено в частта за разноските, като Комисията за защита на потребителите бъде осъдена да заплати на „Максима България“ ЕООД още 5 592 лв. Тази сума е отделна от вече присъдените с решението 720 лв. за настоящото касационно производство. Сумата следва да се превалутира в евро – 2 859,14 евро .

Така мотивиран и на основание чл. 176а, ал. 1 и ал. 3 АПК във връзка с чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ДОПЪЛВА решение № 36756/07.11.2025 г., постановено по КАНД № 4932/2025 г. по описа на Административен съд София-град, XIX касационен състав, в частта за разноските, като:

ОСЪЖДА Комисията за защита на потребителите да заплати на „Максима България“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] сумата 2859,14 евро, представляваща разноските за производствата по АНД № 12099/2023 г. на Софийския районен съд, 94 състав (1263,91 евро), КАНД № 4156/2024 г. на Административен съд София-град, VIII касационен състав (531,74 евро), и АНД № 9725/2024 г. на Софийския районен съд, 96 състав (1063,49), съразмерно на уважената част от жалбата.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: